

Cuprins

Pe ele, băieți!	11
Cum se fabrică primejdia, 1965	37
Cercul golanilor și violul de la Bass Lake	155
Cabala drogurilor și un zid de foc	309
Post-scriptum	403
Mulțumiri	407

Pe ele, băieți!

1

California, weekendul prelungit de Ziua Muncii¹... Devreme, când ceața oceanului încă învăluie străzile, echipați cu lanțuri, ochelari de soare și blugi soioși, nelegiuții pe două roți pornesc în trombă din garaje igrasioase, localuri non-stop și paturi de-o noapte, din Frisco², Hollywood, San Bernardino și East Oakland, spre Peninsula Monterey, la nord de Big Sur. Hell's Angels, primejdia dezlănțuită din nou direct de pe prima pagină, străbat zgomotos autostrada dis-de-dimineată, aplecați în șa, fără urmă de zâmbet, mușcând nebunește din trafic cu 150 de kilometri la oră pe linia continuă, ratând la mustață... ca Gînghis Han pe un cal de fier, armăsar monstruos cu foc sub coadă, tras ca prin inelul dozei de bere, gata să se suie pe fiică-ta fără pic de milă, gata să le arate încuiaților ce înseamnă să ai clasă, ca să le miroasă și lor puțin a senzații tari pe care nu le vor cunoaște niciodată... Ah, ce băieți adevărați, ce le mai place să strângă lațul... Isus Junior, Șchiopu', Bob cel Orb, Maț, Clonțosu', Zorro, Pulpă, Chirurgu', Micuțu', Terry Teleleu, Francezu', Marvin Mucegai, Miles Mămosu', Ed Jeg, Chuck Gânsac, Freddy Fălcosu', Phil Spurcatu', Charley Cartuș Pedofilu',

-
1. În Statele Unite, Ziua Muncii se sărbătorește în prima zi de luni din septembrie. (*N. trad.*)
 2. Denumire colocvială a orașului San Francisco. (*N. trad.*)

Cross Candriu', Puf, Mahăru', Bestia și încă vreo sută... dornici de acțiune, cu pletele în vânt, cu bărbile și bandanele fluturând, își etaleză cerceii, subsuorile, lanțurile biciuitoare și svasticile pe corpuri goale de Harley-Davidson cu străfulgerări de crom, în vreme ce șoferii de pe Autostrada 101 se dau la o parte, speriați, lăsând coloana să treacă precum un tunet murdar...

Își spun Îngerii Iadului. Circulă, atacă și violează ca o ceată călare pusă pe pradă și se laudă că poliția nu va reuși niciodată să le dezbine frăția de infractori pe două roți.

– True, *The Man's Magazine* (august 1965)

Dacă-i iei pe fiecare în parte, nu sunt oameni răi. Pe cuvântul meu, prefer să mi se dea pe mână câțiva membri Hell's Angels decât să am de-a face cu manifestații pentru drepturile civile. Când au ocazia să ne facă neazuri, manifestații sunt mult mai răi.

– *gardian, Penitenciarul San Francisco*

Unii dintre ei sunt adevărate animale. Ar fi animale în orice societate. Sunt genul de nelegiuți care ar fi trebuit să se nască acum o sută de ani: ar fi fost pistolari.

– *Birney Jarvis, membru fondator al Hell's Angels, devenit apoi reporter la San Francisco Chronicle, specializat în știri despre poliție*

Noi suntem acei 1%, frate, procentul care nu se potrivește și nu se sinchisește. Deci să nu-mi vii mie cu facturi de la doctori și cu mandate de arestare pentru ce-am făcut în trafic. Adică, îți iei femeia, motorul și banjoul și ai pornit la drum, și cu asta, basta! Cu

mâinile goale am scăpat din 100 de lupte de stradă, ne-au ținut în viață cizmele și pumnii. Suntem regii proscrișilor pe două roți, pretenaș.

– *membru Hell's Angels, declarație arhivată*

* * *

Raidul era în toi, nelegiuți din tot statul goneau în haite, cu destinația Monterey: spre nord din San Bernardino și Los Angeles pe Autostrada 101; spre sud din Sacramento pe 50; spre sud din Oakland, Hayward și Richmond pe 17; și din Frisco pe Autostrada Pacificului. Nucleul dur, elita nelegiuților, erau Hell's Angels... cu craniul înaripat pe spatele vestelor, cu „mămicile“ așezate în spate pe *chopperele* uriașe. Circulau cu o aroganță ordinară, teribilă, siguri pe reputația lor: cea mai păcătoasă gașcă de motocicliști din istoria creștinătății.

De la San Francisco, într-un grup separat, veneau Jokerii Tuciurii¹, peste treizeci, al doilea club de proscriși în ierarhia din California, avid de publicitate. Chiar și cu o singură filială, Jokerii puteau să-i privească de sus pe alde Președinții, Șobolanii Șoselelor, Călăreții Noptii și Semnele de Întrebare², și ei din Regiunea Golfului, Gomora... Sodoma aflându-se la 800 de kilometri spre sud, în imensa vale a absurdului numită Los Angeles, sălașul Sclavilor Satanei³, al treilea club din ierarhia proscrișilor, ași ai motoarelor personalizate, mari amatori de carne de câine, cu bandane în culori țipătoare și blonde apetisante cu priviri care

1. Gypsy Jokers, în original. (*N. trad.*)

2. În ordine: The Presidents, Road Rats, Nightriders și Question Marks. (*N. red.*)

3. Satan's Slaves, în original. (*N. trad.*)

par să indice că tocmai au suferit o lobotomie. Sclavii erau spuma Los Angelesului, iar femeile se țineau strâns de gecile de piele ale acelor nebuni mâncători de câini, cu explozibil între picioare, în timp ce se îndreptau spre nord, pentru întrunirea anuală unde aveau să petreacă alături de Hell's Angels, care chiar și acolo priveau „șleahta din L.A.“ cu superioritate prietenească... lucru care nu-i deranja pe Sclavi, fiindcă puteau, fără teamă de consecințe, să se descarce pe celelalte cluburi din sud – Trișorii Sicrielor, Călăreții de Fier, Gâștele în Galop, Comancheros, Dracii Derbedei¹ și un grup repudiat de scursuri umane fără adăpost, atât de odioase, încât nu le primeau nici măcar cluburile de nelegiuți, nici din nord, nici din sud, decât în vreo luptă unde un lanț sau o sticlă de bere în plus poate schimba totul.

* * *

Mereu am declarat că nu există ieșire din impasul în care ne aflăm în prezent. Dacă am fi cu adevărat treji am rămâne înmărmuriți în fața ororii vieții de zi cu zi. Am renunța la unelte, ne-am da demisia, ne-am lepăda de obligații, nu am plăti impozite, nu am respecta legea și așa mai departe. Nimeni în toate mințile n-ar putea face lucrurile nebunești care ni se cer în fiecare moment al zilei.

– Henry Miller, în *Lumea sexului (1000 de exemplare tipărite de J.N.H. pentru „prieteniilor lui Henry Miller“, 1941)*²

-
1. În ordine, Coffin Cheaters, Iron Horseman, Galloping Gooses, Comancheros (nume dat negustorilor care făceau comerț cu amerindienii din sud-vestul SUA în secolul al XIX-lea) și Stray Satans. (*N. trad.*)
 2. Henry Miller, *Lumea sexului*, traducere de Alexandru Vlad, Polirom, Iași, 2011, pp. 98–99. Întrucât lipsește din ediția românească,

Lumea trebuie doar să învețe să se ferească din calea noastră. Zdrobim pe oricine ne stă în cale.

– *membru Hell's Angels, în dialog cu poliția*

Mai bine rege în Iad ca rob în Ceruri.

– *John Milton, Paradisul pierdut*¹

* * *

În dimineața Raidului din Monterey, de Ziua Muncii în 1964, Terry Teleleu s-a trezit dezbrăcat, cu dureri în tot corpul. În noaptea precedentă fusese călcat în picioare și bătut cu lanțurile, în fața unui bar din Oakland, de nouă membri ai unui club rival din East Bay, Diablos². Explicația lui: „Îl lovisem pe un confrate de-ai lor mai devreme și nu le-a convenit. Mai eram cu doi Îngeri, da' au plecat puțin înaintea mea și, cum au dispărut, ticăloșii de Diablos au și sărit pe mine, în fața barului. M-au caftit zdravăn, așa că i-am tot căutat juma' de noapte.“

Căutarea a fost în zadar. Chiar înainte de revărsatul zorilor, Terry s-a întors în San Leandro, acasă la Țâr, unde locuia cu soția și cu cei doi copii ai săi. Țâr, un fost boxer în vârstă de 37 de ani care pe vremuri luptase cu Bobo Olson³, era cel mai în vârstă dintre Îngerii care participau la curse și avea la rândul lui o soție și doi copii. În vara aceea, când Terry venise

penultima frază a fost tradusă liber. (N. trad.)

1. John Milton, *Paradisul pierdut*, traducere de Adina Begu, Aldo Press, București, 2004, p. 12. (N. trad.)
2. Diavolii, în spaniolă în original. (N. trad.)
3. Carl Olson (1928–2002), boxer american, campion mondial la categoria mijlocie în anii 1950. (N. trad.)

din Sacramento să-și caute de lucru în Regiunea Golfului, Țâr îi oferise casă și masă. Soțiile s-au înțeleș, copiii s-au împrietenit, iar Terry și-a găsit un loc de muncă la linia de montaj a uzinei General Motors – un adevărat omagiu în sine, adus flexibilității umane, câtă a mai rămas la nivelul atelierelor în mișcarea muncitorească americană, fiindcă la prima vedere Terry nu are nicio șansă de angajare, ca o încrucișare între Joe Palooka și Evreul Rătăcitor¹.

Are 1,88 metri, 95 de kilograme, brațe uriașe, barbă stufoasă, plete până la umeri și o atitudine de sălbatic limbut care nu are cum să ungă pe suflet niciun specialist în resurse umane. În plus, la cei 27 de ani ai săi a strâns un dosar lung și urât la poliție: o mulțime de arestări, de la furturi mărunte și bătăi până la viol, infracțiuni legate de stupefiante și cunilingus în locuri publice – toate fără nicio condamnare penală, oficial nefiind vinovat decât de fapte pe care le-ar putea comite orice cetățean plin de viață într-un moment bahic sau violent de slăbiciune animală.

„Daaa, dar sunt numai tâmpenii în catastifu’ ăla“, insistă el. „Cele mai multe dintre acuzații sunt făcături. Nu m-am considerat niciodată infractor. Nu mă preocupă asta; nu-s destul de lacom. Tot ce fac vine de la sine, pentru că e o nevoie.“ Apoi a continuat: „Dar am impresia că-mi forțez norocul, chiar dacă nu-s infractor. În curând o să mă salte pentru vreuna dintre blestemățiile alea și atunci adio, Terry, pauză un car de ani.

1. Boxerul Joe Palooka, protagonistul benzilor desenate omonime (1930–1984), este uriașul cinstit, eroul tipic american. Evreul Rătăcitor, personaj legendar condamnat să rătăcească până la sfârșitul lumii pentru că l-a insultat pe Isus, a fost folosit de-a lungul vremii pentru a crea o imagine negativă evreilor. (*N. trad.*)

Cred că a venit vremea să-mi iau tălpășița, să pornesc spre est, poate spre New York sau Australia. Dacă vrei să știi, eu am făcut parte din Sindicatul Actorilor odată, am stat la Hollywood. Ce naiba, pot să reușesc oriunde, chiar dacă-s varză.“

Într-o sâmbătă obișnuită, ar fi dormit până la 14:00 sau 15:00, apoi ar fi plecat iar, cu vreo zece tovarăși, să-i găsească pe Diablos și să-i facă pilaf. Însă Raidul de Ziua Muncii reprezintă cel mai important eveniment din calendarul Hell's Angels; este adunarea anuală a întregului clan de proscriși, o beție cruntă de trei zile care aproape de fiecare dată duce la fapte de neimaginat și la un nou șoc puternic pentru conservatori. Niciun Înger nu ar rata-o pentru nimic în lume, doar închisoarea sau invaliditatea i-ar putea opri. Raidul de Ziua Muncii este Revelionul nelegiuitorilor; prilej să împarți carafa cu vin, să-ți pocnești prieteni vechi și să preacurvești la întâmplare, o nebunie generală, cu tot tacâmul. În funcție de vreme și de numărul apelurilor interurbane din săptămâna precedentă, participă între 200 și 1 000 de proscriși, jumătate dintre ei deja beți la sosire.

La ora 9:00, Terry și Țâr erau deja în picioare. Răzbunarea contra Diavolilor putea să mai aștepte. Era ziua Raidului. Terry și-a aprins o țigară, și-a cercetat umflăturile și urmele de lanț de pe corp, după care a tras pe el o pereche de blugi scortși – fără lenjerie pe dedesubt – și un hanorac roșu cu miros de vin vechi și soios și niște cizme negre și grele în picioare. Țâr a băut o bere cât timp soția lui a încălzit apa pentru cafeaua instant. Copiii fuseseră lăsați la rude cu o seară înainte. Soarele dogorea pe cer. Dincolo de Golf, San Francisco era încă acoperit de o ceață leneșă. Motocicletele erau lustruite, cu rezervoarele pline. Nu mai rămânea decât să adune mărunțișul sau

marijuana rămasă prin casă, să lege sacii de dormit de motociclete și să-și etaleze infamul „blazon“.

Nelipsitul blazon... uniforma, cum s-ar spune, identitatea esențială... pe care Procurorul General al Statului California l-a descris cu o precizie remarcabilă într-un document oficial obscur, dar citat adesea, intitulat „Cluburile de motocicliști Hell's Angels“.

Simbolul Hell's Angels, zis și „blazon“, reprezintă un ecuson brodat cu un craniu înaripat care poartă cască de motociclist. Chiar sub aripa craniului sunt scrise literele „MC“¹. Deasupra apare o banderolă cu textul „Hell's Angels“. Sub simbol se poartă un alt ecuson cu numele filialei locale, de obicei o prescurtare a denumirii localității. Ecusoanele se cos pe spatele unei cămăși din denim, de obicei fără mâneci. Totodată, membrii au fost văzuți purtând tot felul de însemne *Luftwaffe* și reproduceri ale Crucii de Fier germane. Mulți poartă barbă și de obicei au părul lung și neîngrijit. Unii își perforează lobul urechii și poartă un singur cerceț. Deseori au fost văzuți purtând curele făcute dintr-o bucată de lanț de transmisie lustruit, care poate fi scoasă și folosită ca bătă flexibilă.

Hell's Angels par să prefere motocicletele mari, cu mulți cai putere, fabricate în America [Harley-Davidson]. Membrii clubului au de obicei câte o poreclă, folosită ca nume „oficial“, și sunt înregistrați la club cu acel nume. Unele cluburi le cer novicilor să se tatueze, costul fiind

1. Abreviere de la *Motorcycle Club*. (N. trad.)

inclus în taxa de înscriere. Cea mai răspândită caracteristică pe care o au în comun Hell's Angels este probabil jegul. Anchetatorii declară frecvent că acești oameni, atât membrii clubului, cât și partenerii lor, par să aibă mare nevoie de o baie. Amprentarea este o metodă de identificare foarte bună, deoarece mare parte din Hell's Angels au cazier. [...]

Anumiți membri Hell's Angels, precum și alții ai altor cluburi de motocicliști „infame“, fac parte dintr-o așa-zisă grupare de elită numită „1%“, care se întrunește lunar în diverse locuri din California.

De regulă, cluburile Hell's Angels locale se întrunesc săptămânal. [...] Până în prezent nu se cunosc condițiile care trebuie îndeplinite pentru a fi membru al grupării sau pentru a avea dreptul de a purta emblema „1%“. [...] Un alt ecuson purtat de anumiți membri are pe el numărul 13. Se spune că reprezintă a treisprezecea literă din alfabet, M, care la rândul ei reprezintă marijuana și arată că purtătorul său consumă respectivul drog.

Această descriere stufoasă a dezgustătoarei mizerii infracționale este în fond corectă, cu excepția vrăjelii despre 1%. Toți Îngerii poartă ecusonul, la fel ca majoritatea bandiților din celelalte cluburi, și nu înseamnă decât că sunt mândri să se numere printre cei 1% pe care American Motorcycle Association nu dorește să-i primească în rândurile sale. A.M.A. este portavocea Motorcycle, Scooter and Allied Trades Association, grup de influență cu o ascensiune rapidă care se străduiește din răsuneri să-și creeze o imagine de instituție respectabilă – imagine pe care Hell's Angels au sabotat-o sistematic. „Îi blamăm“;

a declarat unul dintre liderii A.M.A. „Ar fi blamați și dacă s-ar deplasa cu cai, catări, plăci de surf, biciclete sau skateboarduri. Din nefericire, au ales motocicletele.“

A.M.A. susține că vorbește în numele tuturor motocicliștilor de bun-simț, însă cei aproximativ 50 000 de membri ai săi au folosit mai puțin de 5% din cele 1 500 000 de motociclete înregistrate în Statele Unite în 1965. După cum scria una dintre revistele de specialitate, o mulțime de nelegiuți nu intră în evidențele A.M.A.

Terry și Țâr au plecat de acasă pe la 10:00 și au parcurs fără grabă vreo trei kilometri prin centrul Oaklandului, respectând semnele de circulație și limitele de viteză și cu zgomotul motoarelor atenuat, conștienți că se holbează la ei atât șoferii, cât și pietonii de pe la colțuri. Au accelerat brusc când mai aveau cam 50 de metri până la casa lui Tommy, vicepreședintele filialei locale, unde așteptau ceilalți. Tommy locuia pe o stradă liniștită, tot mai degradată, din zona East Oakland... într-un cartier vechi, cu case mici, odinioară albe, înghesuite una într-alta pe loturi minuscule, al căror gazon fusese tocit de generații întregi de băieți care livrau ziarul *Oakland Tribunal*. În dimineața aceea liberă, vecinii stăteau pe verande sau la ferestrele saloanelor și urmăreau desfășurarea îngrozitorului spectacol. La ora 11:00 se strânseseră deja vreo 30 de Îngeri, care aproape că blocau strada îngustă: răcneau, beau bere, își întindeau vopsea verde pe bărbi, își turau motoarele, își aranjau ținutele și se loveau între ei ca să se obișnuiască. Fetele stăteau liniștite laolaltă, purtau pantaloni strâmți, eșarfe și veste sau bluze fără mâneci, cizme și ochelari de soare, suporturi care scoteau sânii în evidență și rujuri stridente pe chipuri inexpressive, circumspecte, de ființe semi-inteligente pe care le-au

înărit și le-au tulburat prea multe învățăminte amare trase în prea puțini ani. La fel ca Îngerii, majoritatea fetelor aveau între 20 și 30 de ani, însă unele erau clar adolescente și câteva erau curve bătrâne, nerăbdătoare să trăiască sănătos, în natură, un weekend întreg.

La orice întrunire Hell's Angels, care însemna între 5 și 150 de oameni, se știe cine este maestrul de ceremonii: Ralph „Puștiu” Barger, Conducătorul Suprem, un magazinier din East Oakland de 1,83 metri și 77 de kilograme, cel mai calm dintre toți și totodată un jucător dur, ager la minte când începe acțiunea de orice fel. Este, pe rând, fanatic, filozof, scandalagiu, negociator viclean și judecător suprem. Pentru Îngerii din Oakland, este Ralph. Toți ceilalți îi spun „Puștiu”... deși, când se dezlănțuie cu adevărat petrecerea, răspunde la apelative precum Șefu', Taică sau Tati. Nimeni nu iese din cuvântul lui Barger, chiar dacă mulți din gașcă l-ar doborî în două minute în cazul în care s-ar ajunge la bătaie. Dar nu se ajunge niciodată. Rareori ridică vocea, exceptând luptele cu alții din afara clubului. Orice disident din interiorul clubului primește o lecție discretă la adunările obișnuite de vineri seara sau pur și simplu dispare din peisaj și își schimbă modul de viață astfel încât să nu se mai intersecteze niciodată cu niciun grup Hell's Angels.

Întrunirea de la Tommy a fost oarecum dezorganizată fiindcă Puștiu' se afla într-un centru de reabilitare, unde avea de stat șase luni pentru deținere de marijuana. Cu Puștiu' la răcoare, ceilalți încercau să reducă acțiunea la minimum, deși Tommy, în felul lui discret, nepărtinitor, conducea tot spectacolul destul de bine. Avea 26 de ani, cu un an mai puțin decât Barger; blond, proaspăt ras, însurat și cu doi copii, câștiga 180 de dolari pe săptămână ca muncitor în construcții. Știa

că este doar locțiitorul Șefului, dar mai știa și că Hell's Angels Oakland trebuie să se prezinte la Raidul de Ziua Muncii cu toată forța și duritatea de care sunt în stare. Dacă nu, ar fi restituit poziția de conducători spirituali din sudul Californiei filialei San Bernardino (sau Berdoo) – întemeietorii, cum s-ar spune –, cei care au pornit totul în 1950 și care au autorizat toate filialele noi aproape 15 ani. Însă presiunea crescândă a poliției din sud forța mulți Îngeri să se refugieze în Regiunea Golfului. În 1965, Oakland era pe cale să devină capitala mondială Hell's Angels.

Înainte de plecarea asurzitoare, s-a vorbit mult despre Diablos și despre ce fel de nebunie sau drog ciudat îi împinsese să comită greșeala întotdeauna fatală de a ataca un Înger singur. Dar era o chelfâneală la ordinea zilei, amânată¹ și uitată imediat ce au intrat pe autostradă pentru o cursă ușoară, de două ore, până la Monterey. Pe la prânz era atât de cald, încât mulți motocicliști și-au dat jos tricourile și și-au deschis vestele negre, astfel că blazoanele fluturau în spatele lor ca niște mantii, iar șoferii din sensul opus le vedeau piepturile goale, vrând-nevrând. Benzile spre sud erau înțesate de contribuabili care pleaseră de acasă pentru weekendul de Ziua Muncii și care deodată păreau cuprinși de groază la trecerea vijelioasă a coloanei de Îngeri... o hoardă de bestii pe cai mari, îndreptându-se către un loc public, numai larmă și păr și porniri de violatori dezlănțuite... Mulți șoferi erau tentați să tragă tare de

1. O lună mai târziu, Diablos își desființau clubul, terorizați de un lung șir de bătăi cu pumnii, picioarele și lanțurile. Îngerii i-au vânat unul câte unul și i-au terminat. „Nu se întâmplă prea des așa ceva“, a explicat ulterior Terry. „De regulă, celelalte cluburi nu se iau de noi, că dacă o fac, s-a zis cu ei.“ (N. a.)

volan spre stânga, fără niciun avertisment, și să-i zdrobească pe acei scorpioni aroganți.

În San Jose, la o oră de Oakland, coloana a fost oprită de doi polițiști de la Brigada Rutieră, provocând un ambuteiaj de 45 de minute la intersecția autostrăzilor 17 și 101. Unii au oprit de tot mașinile, doar ca să vadă ce se întâmplă. Alții au încetinit la 15-25 de kilometri pe oră. Pe măsură ce traficul se aglomera, lichidul din carburator începea să fiarbă, motoarele fumegau și aveau loc tamponări ușoare.

„Au dat amenzi pentru tot ce s-a putut“, a povestit Terry. „Ba că e șaua prea jos, ba ghidonul prea sus, ba că pasagerul n-are de ce să se țină, chestii d-astea, și ca de fiecare dată ne-au verificat să nu cumva s-avem mandate vechi, amenzi neplătite și orice alte blestemății le-au mai trecut prin cap. Dar traficul se aglomera serios, lumea se holba la noi și tot așa, până a apărut într-un final, slavă Domnului, un comandant de la Brigada Rutieră, care i-a beștelit bine pe ticăloși pentru «crearea unei situații de risc», sau ceva de genul ăsta. Noi am râs zdravăn și am pornit iar la drum.“

* * *

Suntem tratați bine aici [în Monterey]. Prin alte părți, de cele mai multe ori ne dau afară din oraș.

– *Francezu' din Berdoo, într-o discuție cu un reporter cu câteva ore înainte ca Hell's Angels să fie dați afară din oraș*

* * *

Între San Jose și ieșirea spre Monterey, Autostrada 101 se întinde grațioasă printre colinele roditoare de la poalele Munților Santa Cruz. Hell's Angels, care circulau câte doi pe bandă, se potriveau ca nuca în perete în orașele precum

Coyote și Gilroy. Ieșea lumea de prin cârciumi și prăvălii ca să se holbeze la vestiții vandali de la oraș. Polițiștii locali așteptau neliniștiți în intersecții, sperând ca Îngerii să treacă discret și să nu creeze probleme. Era ca și cum ar fi apărut o ceată mare de partizani Vietcong¹, gonind în grup compact pe mijlocul Străzii Principale spre cine știe ce întâlnire sângeroasă, despre care niciun localnic nu voia să afle nimic câtă vreme jechoșii ăia nenorociți își vedeau de drum.

Îngerii chiar încearcă să evite problemele pe traseu. Până și un delict minor comis undeva la țară la început de weekend poate însemna trei zile la închisoare, ratarea petrecerii și amenda maximă când ajung în sfârșit la judecată. Totodată, își dau seama că, pe lângă acuzația inițială – de obicei, încălcarea regulilor de circulație sau act de huliganism –, vor fi probabil învinuiți că s-au opus arestării, ceea ce poate însemna 30 de zile, tunsoare de pușcăriaș și amendă de circa 150 de dolari. După multe lecții dureroase, au ajuns să se apropie de orașele mici cum se apropie un comis-voiajor din Chicago de un radar cunoscut dintr-o zonă din Alabama. Până la urmă, important este să ajungă la destinație, nu să se ia la hartă pe drum cu niște țărănoi de polițiști.

De această dată, destinația era o tavernă mare și zgomotoasă, Nick's, situată pe o stradă circulată numită Del Monte, în apropiere de Cannery Row, chiar în centrul orașului Monterey. „Am trecut fix prin mijlocul orașului, printre mașini și toate cele“, și-a amintit Terry. „Cei mai mulți dintre băieți știau unde e Nick's, dar eu nu, fiindcă data trecută

1. Frontul Național pentru Eliberarea Vietnamului de Sud, trupe de gherilă care au luptat împotriva americanilor în Războiul din Vietnam. (*N. trad.*)

eram la închisoare. Abia pe la 15:00 am ajuns acolo, a trebuit să așteptăm câțiva băieți care au întârziat, la o benzinărie de pe 101. Când am ajuns, cred că ne strânseserăm vreo 40-50 de motocicliști. Cei din Berdoo erau deja acolo, vreo 75, și toată noaptea au venit oameni întruna. A doua zi dimineață eram cam 300, de peste tot.“

Scopul declarat al întrunirii era strângerea de fonduri pentru ca trupul unui fost Înger să ajungă la mama lui, în Carolina de Nord. Kenneth „Țară“ Beamer, vicepreședintele filialei San Bernardino, fusese strivit de un tir cu câteva zile în urmă, într-un cătun pustiu numit Jacumba, aproape de San Diego. Țară murise ca orice nelegiuit care se respectă: fără adăpost și lefter, singurele bunuri pe care le deținea fiind hainele de pe el și un Harley mare și lucios. Ceilalți au considerat că pot măcar să-i trimită rămășițele pământești în Carolina; trebuia să aibă acolo rude sau cel puțin amintirea casei părintești. „Am făcut ce trebuia făcut“, spunea Terry.

Recentul deces al unui tovarăș a conferit aventurii din 1964 o notă de solemnitate de care nici măcar poliția nu-și putea bate joc. Era genul de gest pe care polițiștii îl găsesc irezistibil: ultimele onoruri pentru un camarad căzut, cu o colecță pentru mamă și o mică paradă în uniforme pentru ca spectacolul să fie complet. În semn de respect, poliția din Monterey transmisese că îi va primi pe Îngeri în condiții de armistițiu, dar cu armele pregătite.

Era prima oară după mulți ani când proscrișii fuseseră întâmpinați cu o aparentă ospitalitate civică și avea să fie și ultima: în momentul în care soarele a răsărit pe malul Pacificului în acea sâmbătă senină, rămăseseră mai puțin de 24 de ore până când abominabilul viol de la Monterey să ajungă în presa din toată țara. Curând, Hell's Angels aveau să

fie cunoscuți și temuți în toată țara. Imaginea lor pătată de sânge, alcool și spermă le va deveni familiară cititorilor *The New York Times*, *Newsweek*, *The Nation*, *Time*, *True*, *Esquire* și *The Saturday Evening Post*. În șase luni, de la vest la est, orice orașel urma să se înarmeze la cel mai mic zvon despre o „invazie“ Hell's Angels. Cele trei mari rețele de televiziune îi vor vâna cu camerele de luat vederi și vor fi blamați în Senatul american de către George Murphy, fostul dansator de step. Oricât de ciudat ar părea, în timp ce se îndrepta spre Monterey în dimineața aceea, gașca de golani costumați era pe cale să „dea lovitură“, cum se spune în showbiz, iar mare parte din succes avea să se datoreze unei stranii manii a violului, cocotată pe umărul jurnalismului american ca un corb răutăcios care se masturbează. Nimic nu atrage atenția unui redactor ca un viol bun. „De data asta chiar că i-am dat pe spate“, explica un membru Hell's Angels. Potrivit presei, cel puțin 20 dintre acești drogați mizerabili au răpit de lângă partenerii lor îngroziți două adolescente, în vârstă de 14 și 15 ani, și le-au dus la dunele de nisip, unde au fost „batjocorite în mod repetat“.

BATJOCORITE... ÎN MOD REPETAT

14 ȘI 15 ANI...

SMARDOI PLETOȘI ȘI ÎMPUȚIȚI

Ajutorul de șerif chemat de prietenul uneia dintre fete a povestit: „Am ajuns pe plajă și am văzut un foc de tabără uriaș, în jurul căruia se aflau motocicliști de ambele sexe. Atunci au apărut din întuneric cele două fete, aproape isterice: se clătinau pe picioare și plângeau în hohote, strigând după ajutor. Una era complet dezbrăcată și cealaltă purta doar un pulover rupt.“

Dumnezeule mare, iată o imagine care nu are cum să nu fiarbă sângele în venele publicului și să nu întunece mintea oricărui bărbat cu rude de sex feminin. Două tinere nevino-vate, cetățene ale Americii, duse în nisip și folosite ca niște târfe arabe. Partenerul uneia dintre fete le-a declarat polițiștilor că a încercat să le salveze, dar nu a putut ajunge la ele prin mulțimea care a explodat în clipa în care victimelor le-au fost smulse hainele. Chiar acolo pe nisip, sub lumina albastră a lunii, într-un cerc de golani cu priviri lacome... au fost penetrate, iar și iar.

Dimineață, Terry Teleleu a fost unul dintre cei patru Îngeri arestați pentru viol, infracțiune care se pedepsește cu închisoare de la unu la cincizeci de ani. A negat orice implicare, la fel ca Miles Mămosu¹, Marvin Mucegai și Cross Candriu², dar după câteva ore, cu o cauțiune stabilită la modesta sumă de 1 100 de dolari pentru fiecare, au fost trimiși cu toții la Penitenciarul Comitatului Monterey din Salinas... în ținutul lui Steinbeck, valea fierbinte a lăptucilor, stăpânit în mare parte de munteni deștepți la a doua generație, care au părăsit Appalachia¹ înainte să fie prea târziu și care acum plătesc alți munteni, mai puțin deștepți, să supravegheze activitatea mexicanilor *braceros*², a căror aptitudine pentru muncile agricole a fost explicată de același senator Murphy: „Sunt scunzi, aproape de sol, de aceea le vine mai ușor să stea aplecați.“

Chiar așa. Și cum senatorul Murphy i-a numit și pe membrii Hell's Angels „bestii de cea mai joasă speță“, putem deduce că sunt mai bine echipați pentru violarea nesăbuită a oricărei

1. Zonă muntoasă din estul SUA al cărei locuitor tipic era considerat sărac, needucat și violent. (*N. trad.*)

2. Muncitori sezonieri, în spaniolă în original. (*N. red.*)

femei aflate la orizontală, peste care dau în timp ce aleargă de colo până colo cu sculele atârinate până la pământ, ca vergelele care găseau odinioară apa. Ceea ce nu este departe de adevăr, însă nu din motivele pe care ar vrea să ni le inoculeze fostul balerin, actualmente senator de California.

Cu siguranță, în timp ce se strângeau la Nick's în sâmbăta aceea, nimeni nu bănuia că Îngerii ar fi pe cale să detoneze, prin viol, o bombă publicitară de nivelul formației Beatles sau al lui Bob Dylan. În amurg, când soarele arămiu se prăbușea în ocean la vreo doi kilometri depărtare, principalul eveniment al serii era atât de neprevăzut, încât protagonistele – sau vic-timele – nu prea au atras atenția în mulțimea gălăgioasă care umplea localul până la refuz, revărsându-se pe strada tot mai întunecată la acea oră.

Terry a afirmat că le-a văzut pe fete și pe „partenerii lor“ doar ca elemente din tabloul general. „Principalul motiv pentru care-mi aduc aminte de ei e că m-am întrebat ce caută grăvida albă cu niște băieți bronzați. M-am gândit că-i treaba ei, oricum nu plângeam eu după păsărică. Aveam consoarta cu mine – suntem despărțiți acu', da' atunci eram bine și nu m-ar fi lăsat să mă dau la careva cât era ea prin preajmă. În plus, ce naiba, când te vezi cu prieteni vechi pe care nu i-ai mai văzut de un an, doi, n-ai timp să fii atent la străini.“

Singurul lucru asupra căruia cad de acord Terry și toți ceilalți Îngeri – în legătură cu prima apariție a victimelor – este că „pe cuvânt, nu păreau de 14-15 ani, frate; fetele alea arătau de 20 de ani, mie-n sută“. (Poliția a confirmat ulterior vârstele fetelor, dar nu a fost făcută publică nicio altă informație despre ele, nici măcar numele, în conformitate cu politica statului California de a refuza accesul presei la victimele violurilor.)

„Nici măcar nu pot să zic dacă sunt drăguțe sau nu“, a continuat Terry. „Efectiv nu-mi aduc aminte. Tot ce pot să zic sigur e că n-au fost probleme la Nick's. Polițaii erau acolo, dar numai ca să țină lumea la distanță. Aceeși poveste ca peste tot unde mergem: mașini înghesuite pe strada din față, scandalagii locali care dădeau târcoale, fete în căutare de senzații tari și câțiva clienți obișnuiți de la Nick's care se cam bucurau de petrecere. Au făcut bine polițaii că au stat pe aproape. Oriunde ne ducem, apar niște golani de-ai locului care vor să știe cât de duri suntem. Dacă n-ar fi polițaii, până la urmă am fi nevoiți să rănim pe careva. Ce naiba, nimeni nu vrea necazuri la rai-duri. Vrem doar să ne distrăm un pic și să ne relaxăm.“

Cu toate acestea, se spune că Hell's Angels au idei mai puțin obișnuite când vine vorba despre distracție și relaxare. În definitiv, dacă sunt „bestii de cea mai joasă speță“, nici măcar senatorul Murphy nu s-ar aștepta să se adune într-o gloată turmentată pentru activități precum tenis de masă, *shuffleboard*¹ sau vist. Picnicurile lor sunt vestite de multă vreme pentru anumite forme de distracție animalică și orice tânără care-și face apariția la ora 2:00 noaptea, la un foc de tabără organizat de Hell's Angels, îi face pe nelegiuiți să creadă că este în călduri. Prin urmare, a fost absolut firesc ca, la sosirea pe plajă, cele două fete să atragă atenția mai mult decât în haosul vesel de la Nick's.

Un aspect omis de majoritatea ziarelor în acest caz ține de un raționament elementar. Cum au ajuns cele două tinere pe o plajă părăsită, după miezul nopții, printre sute de motocicliști

1. Joc asemănător curlingului, în care discurile sunt împinse pe o podea din lemn sau pe altă suprafață dură. Este popular pe vasele de croazieră și se poate juca și pe o masă specială. (*N. trad.*)

beți și violenți? Au fost răpite de la Nick's? Și dacă ar fi așa, în primul rând ce căutau acolo, la 14-15 ani, de ce s-au învățat toată seara într-un bar înțesat de infractori, cea mai cunoscută gașcă din întregul stat? Sau au fost înșfăcate de undeva de pe stradă, poate de la un semafor, azvârlite pe rezervorul unui Harley de mare putere și apoi duse în întuneric, țipând înnebunite în timp ce trecătorii căscau gura îngroziți?

Pentru a-i izola, strategii poliției le rezervaseră Îngerilor un spațiu de campare departe de oraș, într-o zonă pustie, acoperită cu dune, dintre Golful Monterey și Fort Ord, un centru de instruire al Armatei. Raționamentul era bun: bestiile fuseseră trimise într-un loc unde puteau să intre în delirul orgiilor de orice fel fără să pună în pericol cetățenii, iar dacă lucrurile scăpau de sub control, recruții de peste drum puteau fi scoși din pat cu goarna și dotați cu baionete. Poliția a postat pază pe autostradă, în cazul în care Îngerii deveneau agitați și încercau să se întoarcă în oraș, însă izolarea completă a taberei era imposibilă și nici nu erau prevăzute măsuri pentru localnicii nevinovați care ar fi ajuns acolo fie din curiozitate, fie din alte motive mai sinistre, pe care manualele școlilor de poliție nu le menționează.

Victimele le-au explicat polițiștilor că s-au dus pe plajă pentru că „voiau să vadă motocicliștii“. Erau curioase, chiar și după multe ore petrecute la Nick's, atât de aglomerat în seara aceea, încât cei mai mulți dintre nelegiuți preferau să urineze în parcare în loc să se înghesuie în drum spre baie.

„Ce naiba, fufele alea n-au venit acolo să cânte-n cor“, a spus Terry. „Erau matoale și aveau chef de babardeală, da' s-au strâns prea mulți băieți. La-nceput a fost mișto pentru ele. După care au apărut tot mai mulți băieți, grămadă peste dune... «hai, păsărică», știți, chestii de genu' ăsta... și fufele n-au vrut. Bronzații s-au cărat imediat, nu i-am mai văzut.

Nu știu sigur cum s-a terminat. Atunci n-am știut decât c-au prins niște gagici acolo-n dune, da' eu cu consoarta am plecat și ne-am culcat destul de devreme. Eram așa de terminat, că nici n-am putut să-mi fac treaba cu ea.“

Niciun ziar decent nu a găsit de cuviință să citeze versiunea Îngerului, însă șase luni mai târziu, în timp ce juca biliard într-un bar din San Francisco, Francezu' și-a amintit următoarele: „Una dintre fete era albă și gravidă, cealaltă era negresă și cu ele erau cinci hândrălăi negri. Au pierdut vremea vreo trei ore pe la Nick's sâmbătă seara, au băut și au trăncănit cu băieții noștri, apoi au mers pe plajă cu noi – și ele, și cei cinci tovarăși ai lor. Toată lumea stătea în jurul focului și bea vin și niște băieți vorbeau cu ele – se dădeau la ele, bineînțeles – și după ceva timp le-a întrebat cineva dacă vor să se prăjească, adică dacă vor să fumeze niște iarbă. Au zis «da» și-au plecat cu niște băieți spre dune. Cioara s-a dus cu câțiva băieți, după care n-a mai vrut, dar gravida era înfierbântată rău; de primii patru-cinci băieți chiar a tras, apoi s-a potolit și ea. Numai că înainte de asta s-a speriat unul dintre tovarășii lor și s-a dus să cheme poliția – asta a fost tot.“

„A doua zi dimineață am mers cu cineva – nu mai știu cu cine – la un drive-in de pe autostradă, să luăm micul-dejun“, a povestit Terry. „Când ne-am întors pe plajă, blocaseră drumul și fufeale alea două stăteau în mașina poliției și se uitau la toată lumea. Nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă, dar brusc un polițai a zis «Și tu» și mi-a pus cătușele. Blestematele alea chicoteau, râdeau de-a binelea... cum ar veni, «Ha-ha, e unu' dintre ei!» Și uite-așa m-au băgat pe mine la zdup, pentru viol. Când am ajuns la închisoare, le-am zis: «Băi, eu vreau să fiu controlat. Să mă vadă un doctor. N-am mai făcut sex de două zile.» Dar n-au fost de acord. Marvin și cu Miles și cu Cross

Candriu' erau deja acolo și-am crezut că suntem într-un mare rahat până ne-au zis că avem cauțiune de doar 1100 de dolari. Atunci ne-am dat seama că nu au cine știe ce probe.“

Între timp, la Plaja Marina, restul Îngerilor au fost ridicați și escortați pe Autostrada 156, spre granița de nord a comitatului. Codașii au fost bătuți pe umăr cu bastoanele și îndemnați să se miște. Drumurile laterale au fost blocate de poliția statală, în vreme ce zeci de ajutoare de șerif cu căști pe cap – majoritatea, din comitatele vecine – i-au bătut la stroi pe răufăcători.

Traficul a fost perturbat kilometri în șir de hoarda jerpelită care se mișca agale pe drum, turându-și motoarele și aruncând înjurături în stânga și-n dreapta. Zgomotul era infernal și nici nu ne putem închipui ce efect a avut spectacolul asupra zecilor de turiști veniți din alte state la sfârșit de vară, care trăgeau pe dreapta ca să lase alaiul să treacă. Cum baza militară era aproape, probabil credeau că fac loc unui convoi de tancuri sau, în orice caz, unei impresionante desfășurări de forțe armate, ca apoi să vadă o armată de golani mânată pe drum ca o turmă de oi bolnave – ah, ce coșmar pentru Camera de Comerț a Californiei!

La ieșirea din comitat, pe Autostrada 101, un reporter de la *San Francisco Chronicle* a discutat cu Tommy și cu încă un Înger, zis Micuțu', un infractor de 1,98 metri și 109 kilograme, cu o codiță împletită pe umăr, care mai târziu s-a făcut cunoscut în toată țara după ce a atacat manifestații față de Războiul din Vietnam, la un marș din Berkeley.

„Suntem oameni obișnuiți“, a zis Tommy. „Majoritatea lucrăm. Cam jumătate, cred, suntem însurați și câțiva dintre noi sunt chiar proprietarii caselor în care stau. Doar pentru că ne place să ne plimbăm cu motocicletă, poliția ne dă de furcă

oriunde ne ducem. Acuzația de viol e o făcătură, n-o să țină. Totul a fost de bunăvoie.“

„Căcat, garantul nostru îi scoate pe băieți în două ore“, a spus Micuțu’. „De ce nu ne lasă lumea-n pace, frate? Nu vrem decât să ne adunăm din când în când și să ne distrăm un pic, la fel ca masonii sau oricare alt grup.“

Însă ziarele erau deja date la tipar și titrau cu litere de-o șchioapă: VIOL ÎN GRUP COMIS DE HELL’S ANGELS. Masoneria nu mai avusese parte de o asemenea publicitate din secolul al XVIII-lea, când Casanova intra pe ferestre și strica reputația frăției. Poate că într-o bună zi Hell’s Angels îi vor urma pe francmasoni pe calea senilității burgheze, dar atunci o altă grupare va ține cu scandal primele pagini ale ziarelor: o gașcă de aeroglisoriști sau vreo frăție odinioară anostă, care se înarmează chiar acum pentru orice le-ar rezerva viitorul.

Ce se mai întâmplă în tabăra Kiwanis¹? Se zvonește în Oakland că a apărut un activism nou printre ei, o agitație revoluționară care ar putea dăuna grav imaginii clubului. În vremurile noastre atât de schimbătoare, este ușor de anticipat o dimineață de duminică, peste 10-20 de ani, în care câțiva bărbați între două vârste, în blazere negre cu blazonul Hell’s Angels la buzunare, se vor plimba prin sufrageriile lor ipotecate, bolborosind triști titluri precum VIOL ÎN GRUP COMIS DE KIWANIS: PATRU ARESTĂRI, CEILALȚI AU FUGIT, SE CAUTĂ CAPII REȚELEI.

1. Organizație internațională de voluntari, înființată în SUA în 1915, dedicată ajutorării copiilor. (N. trad.)

Iar într-un oraș american aflat încă în stare de șoc, un șef al poliției va declara, așa cum a declarat comandantul din Monterey despre Hell's Angels în 1964: „Nu mai sunt bineveniți, din cauza atmosferei create.“